

SETMANARI AUTONOMISTA D'ESQUERRES

Redacció i Administració: Canovelles, 6

INFORMACIONS DE LA COMARCA

GRANOLLERS**Malvats!**

Sí; malvats, roïns i despreciables, són els qui—per a semblar-se als corps—picotegen en els cadàvers

Ens referim, vo'gut lector, als que dictaren, escrigueren i consentiren que es publicqués en el setmanari «Acció», el desgraciat comentari a uns comptes municipals de l'any 1926, per a ofendre la memòria, la família i els qui ens honrarem amb l'amistat de persona tan digna com en vida ho fou En Joan Montañà i Riera, primer Alcalde popular de Granollers. No es concebiria gosadia com aqueixa si no sabessim sobradament, tots els de Granollers—i també els d'Olesa—qui és aquest garipau asquerós que escriu sempre a sou dels malvats del poble, en tots els papers d'escàndol que es publiquen.

El més dolorós és que aquest insult inconcebible hagi vist la llum en les columnes d'una publicació que es vol titular liberal, esquerrana, i que fins i tot aspirin, qualques dels seus redactors, a integrar les files d'aqueixes novelles agrupacions republicanes, *més republicanes que tothom*, en pla d'expedir patents de ciutadania a tot drap. Es veu clar que els liberals d'«Acció» volgueren commemorar d'aquesta forma l'aniversari del 13 de juliol de 1912, dia luctuós en que En Montañà posà en perill la seva vida en defensa de la llibertat, atropellada per les turbes carlines.

Durant els cinc mesos llargs d'ençà de la caiguda del *cacic màxim*, segons expressió dels dictadors absoluts que ara ens governen; en les vint-i-cinc setmanes del dia en que Granollers *va respirar lliurement*, ja que els mals administradors eren fuetejats de tot arreu, hem viscut esperant constantment que de tot arreu sortirien les proves irrefutables d'aquella administració tan immoral que portava el poble a la bancarrota. I quan, desenganyats, anavem a exclamar, a semblança dels *partes* de la policia: «Los ladrones no han sido habidos», surt «Acció» amb aquest compte famós.

Fem història: Granollers, abans i després de la mort d'En Montañà ha pagat comptes semblants al que volen, la gent d'«Acció» que serveixi de prova d'una disbauxa administrativa. Recordem només els casos d'En Salvador Paituví (a) Sfnia, i el de don Josep Barangé. I recordem també que *cert polítiquet entre maliat* que en tot moment està disposat a fer de *pastejero*, haurà estat el qui ha inspirat als d'«Acció» perquè donessin aquest *cop*. Aquest ex-conseller de la primera Dictadura no creiem que pugui oblidar a proposta de qui varen ésser presos tals acords, quan les defuncions d'En Montañà i d'En Barangé, ni com va votar ell. Oh!, convé tenir memòria

No serem nosaltres qui defensem que els Ajuntaments hagin de satisfer aqueixes despeses; més, si un Alcalde es mereixia aqueixa distinció aquest era En Joan Montañà Alcalde a l'antiga, ell durant tot el temps que actuà no va percebre ni una sola pesseta en concepte de drets de representació. I no ho podrien dir així tots els batlles moderns; puix nosaltres sabem d'un que les pesseles que té consignades en el pressupost per a 1930 les cobra totes íntegres, i després se les parteixen amb el seu secretari particular.

En Joan Montañà en tots els moments de la seva vida fou l'home comprensiu i disposat a sacrificar se pel bé dels seus semblants. Bona prova en donà quan les lluites socials a Barcelona i arreu de Catalunya arribaren al roig viu. En aquells moments, En Joan Montañà, primera autoritat civil de Granollers, obrà sempre d'acord amb el sentiment liberal de la ciutat i de conformitat amb els dictats de la seva consciència moral! A Granollers—cal recordar ho una altra vegada—En Montañà aconseguí que no s'empressonés ni la Junta del Sindicat, ni un sol treballador, quan arreu de nostra terra pel fatídic «Delateu!» i la persecució constant de la gent de dretes, de la mateixa *bona gent* que avui han conseguit que en Clar-i-Net treballi a l'Ajuntament, els agents de l'autoritat emplenaven d'obriers les cel·les de les presons. I per aqueixa única raó de que En Montañà no delatava ni manava que s'empressonessin els treballadors, la mateixa *bona gent* que avui paguen perquè insultin la seva memòria, intentaven que En Milans del Bosch, Governador de la Dictadura i en aquell moment Capità General, ordenés la seva detenció i el trasllat al castell de Montjuïc, quan, com a autoritat civil de Granollers, acudí a Capitania demanant l'alliberament de dos obrers conciutadans; detenció i trasllat que ja es consumava, de no haver-hi intervingut una rellevant personalitat política a qui els liberals de Granollers li devem gratitud.

Per totes aquestes i moltes altres accions que la noblesa d'En Joan Montañà féu possible, *els polítics més nous i més purs* de Granollers han intentat profanar la seva memòria.

Es trista cosa que a Granollers encara sigui possible una política tan baixa i miserable.

Contribuent

Quan se't presenti al cobrament l'impost d'inquilinat, recorda't que En Ramon Montañà, *assessor honorari de l'Alcaldia*, paga 8'46 pessetes l'any. Es dir, **DUES PESSETES AMB ONZE CÈNTIMS I MIG CADA TRIMESTRE.**

Retalls periodístics

Matar el caciquisme

Deia «La Veu de Catalunya», en la seva edició del dissabte, 24 de maig de 1924:

«Tots els sistemes assajats a Espanya han, doncs, fracassat per aquell error inicial de no voler veure la base del caciquisme a dalt. Si així es veïés, el remei és molt fàcil; sols es necessita trencar la cadena en qualsevol de les seves anelles; que el caciquet local sàpiga que no compta amb el diputat per les seves arbitrietats, o que el diputat sàpiga que no compta amb el governador, ni amb el delegat d'Hisenda, ni altres autoritats, i s'ha acabat el caciquisme.

El caciquisme serà mort el dia que no es pugui sentir, com sentírem d'un secretari de govern civil, que deia que la justícia no havia entrat mai en els Governos civils d'Espanya, i que allí sols es tenen en compte, en temps de Corts, el desig del diputat del districte, i en temps electorals el desig del candidat del Govern. El dia que les autoritats representants del poder central no facin política, el caciquisme s'ha acabat.

Per això pot ésser un mitjà d'atacar el caciquisme la nova llei municipal, que treu tants d'elements de caciquejar a les dites autoritats. El dia que amb normalitat tingui la seva exacta i completa aplicació aquesta llei, s'haurà dat un gran pas; però desconfiem que el Govern espanyol tingui valor d'aplicar-la íntegrament, abandonant els mitjans d'influència que sense ella ha tingut sempre.»

JAUME DE RIBA (abans Santiago)
(Cacic màxim del districte de Granollers)

Copiem de «Foc», setmanari que escriuen els més amics d'En Cambó:

«Els senyors Cunill i Riba han ocupat novament llurs places a la Diputació. No hi ha res a dir. Un i altre en foren injustament separats pels dictadoretts.

En canvi, ja no és tan correcte l'aprofitament dels fills del senyor Vallès i Pujals, un dels quals, durant la dictadura, ocupà un càrrec remunerat als comitès paritaris i suara ens assabenten que un altre fill d'aquest senyor, malgrat l'excés de personal, ha estat nomenat funcionari de la Diputació.

Aquests i altres procediments, possiblement han influït en que el nom del senyor Val és i Pujals fos eliminat de la nova Directiva de la Lliga, a la qual hom ha volgut donar el major relleu i significació. Realment la Lliga no el treu, però amb molta diplomàcia li fa entreveure el goig que tindria si l'ex-President de la Diputació de Barcelona se n'anés. Podem parlar clar: el senyor Vallès i Pujals no és persona grata a les altes esferes de la plaça de la Curulla.»

La qüestió tràgica de la setmana

Aquesta setmana que, gràcies a Deu, hem acabat de passar sense la més petita esgarrinxada, ens ha deixat un regust de perill que, en bona fè, no n'hem de desitjar que en vinguin gaires. Hem estat a punt de sofrir els horrors d'una revolta popular amb totes les seves tristes conseqüències. Un assumpte trascendental ha fet posar nerviosos els dirigents del nostre Municipi, per culpa de l'entremaliadura d'uns jovenets que ja s'han cregut amb el dret d'intervenir en la vida pública, en intentar dirigir-se al poble en defensa d'una versió que, tocant a l'Escola Municipal de Segona Ensenyança, fou llançada per l'orador obrerista senyor Pestaña, des de la tribuna de La Unió Liberal. En nostra ciutat s'ha descapdellat una verdadera batalla campal en ocasió de la publicació d'un bell i estudiat manifest adreçat als ciutadans de Granollers, primerament en els periòdics de la capital i després en unes fulles repartides amb certa profusió. Més, anem per parts i no ens precipitem.

S'inicien les hostilitats.—Quatre jovenets van a l'Alcaldia, i encarant-se amb «el que mana més», li exposen la demanda de permís per a fer sortir unes fulles. «El que mana més» s'els mira de cap a peus i, després de llegir el document que li mostren, es torna groc i els diu que la cosa és molt greu, que s'hi ha de pensar, que ha de mostrar-ho al Governador, que si el seu consell de família, que si el coixí, que si vol dormir-hi, que si la seva àvia, etc. No sabia el què li passava ni què contestar als atrevits jovenets. Torneu demà, — els digué — i caragolant el paper, que ja tenia taques de la seva mort neguitosa, s'acomia dels visitants, sense pensar que l'endemà era diumenge, el que vol dir que els faria passar amb raons per tal d'aconsellar-se ben bé dessorre la greu responsabilitat, que no volia carregar sol damunt les seves espatlles.

Intervé la Convenció.—El mateix vespre tot foren anants i vinents de companys del partit, per tal d'esbrinar sobre en quin dels paràgrafs del famós document recauria el cop de sabre del censor que neutralitzés l'efecte excitant que havia de produir en les masses exaltades. Per una cosa o altra es mana. El document va de mà en mà. Cap dels canonges polítics entén el significat vertader de les paraules sacrossantes que han de soliviantar el poble. Per fi, es reuneix la Convenció Municipal en una de les taules del Cafè de la Guatlla.

—Jo el tiraria al cove — diu el més decidit del Consejo de los Cuatro, puix que així de passada s'estalviaria d'haver-lo de llegir i entrebancar-se.

—Jo primer ho consultaria al Cla-ri-net, — diu el més sorrut.

—Doncs jo, — fa el tercer, — els ho deixaria publicar, i perquè vegessin que som previsors, avisaria la Guàrdia Civil perquè estés preparada pel que fés falta, no fos cas que els nostres seguidors s'ho prenguessin tant a la valenta, que comencessin a tallar caps de les persones que firmen la fulla i així es podés justificar que de l'Escola Municipal no en quedava ni rastre.

Potser ho farem massa fort, — diu el Senyor Ramón, que tota l'estona s'havia estat rumiant una solució, mentre els altres tres es trencaven la closca també per trobar el desllorigador de l'afer. — Jo, si em voleu creure — afegeix sentenciosament — no els donaria permís; perquè allò que diu dels frares, jo sé de bona tinta que

no és veritat. M'ho va dir el Director ahir matèix, que ja sabeu que en mi hi té confiança.

—Doncs, mans a l'obra, — feren tots. — Cap a trobar l'Alcalde i exigir-li lo acordat; i, si no ho troba conforme, li presentarem firmes.

I tots satisfets, s'aixequen, tiren carretera avall fins a la «Plaça de l'Àngel», i un cop allí, tornen a revisar la qüestió.

—Ben mirat, li farem fer una alcaldada — diu, de cop, el més liberal. — No en parlem més, — replica enèrgicament l'assessor, imposant-se. — No vindrà pas d'una. Qui mana, mana; ja us ho vaig dir l'altre dia. No hi pensem més... I demà s'els farà passar amb raons, i demà passat, o l'altre, o l'altre, s'els dirà a aquests noiets que s'entornin a estudi, que ací no volem conflictes amb la bona gent.

Diu això, i es dispersen.

La guillotina.—Tal com varen aconsellar els de la Convenció, es portà la cosa. L'Alcalde havia consultat el cas i la seva responsabilitat no li permetia autoritzar la publicació del manifest. Tot el diumenge l'havien cercat en va. I el dilluns, posant-se la mà al pit, rep els firmants i els mostra una ordre de prohibició i un altre document en el qual justificava la seva determinació pel perill de *poderse alterar el orden público*. Els estudiants es quedaren glaçats d'aital determini, i, mentre baixaven l'escala de la Casa de la Ciutat, es topen amb l'eximí Secretari particular, qui, creient-se que l'anaven a interrogar, els diu:

—No en sé res jo d'això; sóc sort i no m'he pogut enterar de res. Són coses d'En Ramón, sabeu?...

Els estudiants esclaten una riallada, mentre el Senyor Ramón, que passava pel carrer, els feia la rialleta de conill, com volent significar: ¡Triomf en tota la línia! Eh, quines pensades?... No n'hi ha un altre *para arreglar cuestiones!*... I, mentrestant, uns mal intencionats periodistes — sempre són ells els mateixos indiscrets — publiquen en «El Diluvio» primer, i després a «La Publicidad» i en altres periòdics de la capital, el famós manifest, motejat de proclama incendiària pels nostres ínclits governants. *Yaqui fué Troya!* L'Àmo municipal, la Convenció, el Revisor — i no el del tren — l'Assessor màxim, tothom es feia llengües del desvergonyiment i fins de l'imprudència del joves firmants de la fulla.

La batalla campal.—Rompudes, doncs, d'aquesta forma, les hostilitats i com que ja s'havia comunicat allò de la *alteración del orden público*, la qüestió era preparar-se per a qualsevol eventualitat. Es convoca les forces vives i mortes del partit; tothom forma el quadro al voltant del Senyor Ramón, mentre per altre cantó una Comissió s'embarca cap a Barcelona per a preparar el Senyor Director Espiritual, al fi d'evitar-li un sobtament quan s'enteri dels successos. El Senyor Ramón arenga les masses i quan les té ben arengades, els explica la seva genial pensada per a evitar el conflicte. En aquells moments, però, un estudiantet els fa ofrena d'un escaut de fulles explosives, mentre un dels arengats li diu que ja l'havia llegida a cal barber quan li treien la llana del clatell. Amb tot, la recull i se la fica dissimuladament a la butxaca. Els facinerosos, no obstant i les amenaces i despreciant el perill, continuen repartint fulles faccioses, mentre els de la reunió magna s'esgargamellen excitant els patriotes a la defensa de la ciutat. «¡Aniquilem-los!», criden veus ronques i eixutes. «¡Són uns desvergonyits, aquesta canalla!», diu aquell que escriu a tant la ratlla. «Al menys ho fessin com jo, per calés, això de promoure conflictes d'ordre públic i es-

criure fulles...» I quan ja tots els reunits estigueren ben imposats del paper que a cada ú els havia repartit el Senyor Ramón, així com del lloc estratègic que calia ocupar per a copsar els *filibusteros*, surten arremolinats i furients cap al carrer en cerca de l'enemic, i, l'un ací, i l'altre allà, s'escampen per la ciutat per tal d'esmicolar els atrevits que amb la seva desobediència havien torbat de tan gran manera la pau del poble i el dolç sojorn de les hamaques del govern municipal.

Més, oh!, quina va ésser la seva desil·lusió en contemplar arreu la més trista solitud en carrers i places! Només ho sap Déu nostre senyor i els Germans de la doctrina cristiana!... Tot era buscar reconcs i reconets. I, en lloc de trobar-hi facciosos, hi trobaven fulles impreses, signades per més de cent joves que tots havien fet els estudis a l'Escola de Segona Ensenyança que ells també tant estimen i veneren.

Aquí no ha pasado nadie.—Acabada que fou aquesta batalla amb els espectres i bruixes i bruixots de la ciutat, sense dir-s'ho l'un de l'altre, es van trobant tots al mig del carrer d'En Pí i Margall, i, sense dir-se paraula, van remugant una oració fúnebre pel pobret estadat, que tot somniant, entre ronc i ronc, encara pronunciava les bèl·liques frases: «¡Aniquileu-los! M'han fet quedar malament! Jo ja no sé on sóc! Vull anar al cell!...»

I la nit xafogosa anava avançant tranquil·lament i plàcida cap a la matinada alegre, mentre la lluna esgroguèda anava fent l'ullet als habitants de la ciutat, com volent fer-los adonar de la ridícula en que havien caigut els homes dir tors del seu governament.

RECALL

«Hermanos», no!...

Hem vist una instància que els veïns de la barriada del Lladoner eleven a l'Ajuntament demanant que es resolgui la qüestió de l'ensenyament primari en aquella part nord de la ciutat, construint el grup escolar projectat de temps ha, d'acord amb l'inspecció d'ensenyança i els mestres nacionals. El document, encara que molt ben raonat i ésser de justícia ço que demanen aquells veïns, no creiem que produeixi cap efecte. Havent-hi allí l'Escola dels P. P. Menors Conventuals (encara que sense cap autorització legal ni competència reconeguda, segons es deduí de la darrera visita d'inspecció i dels resultats que a diari es toquen, no és precis crear-n'hi cap d'escola nacional. Així opinava el senyor Serra i Dachs, quan actuava de primer tinent d'Alcalde; i, com ell, el senyor Rosàs opina també que no es pot crear cap plaça en cap de les escoles nacionals, *perquè s'han de fer economies*. I és més; ell te un plan perquè tots els nins puguin assistir a l'Escola *quan es farà venir una nova comunitat religiosa, subvencionada pel Municipi*, perquè, constant menys al poble, ensenyaria molt millor.

¿Oí que eren aquestes mateixes paraules, senyor Alcalde, les que deia vostè a una senyora mestra que el visità demanant-li el nomenament d'una auxiliar per a descongestionar una Escola on s'hi en cabeixen més de 200 criatures?

Frares i «hermanos», en el bon sentit de la paraula, com tots vosaltres, voleu que siguem; més, Granollers, esperit liberal per damunt de tot, no ho consentirà. I, si no, *al tiempo*.

Investides

Copiem de «La Nau» del dia 17 del corrent: «El catalanisme d'avui.—Per al dia 23 està anunciada una conferència a La Unió Liberal, de Granollers, en la qual Francesc Muntanyà, corresponsal nostre en aquella ciutat, parlarà sobre el tema «El catalanisme d'avui.»

Preguem als dirigents de «La Nau» que procurin exigir de l'encarregat de les notes polítiques un millor coneixement dels noms dels corresponsals del seu diari.

El qui vindrà a La Unió Liberal a donar la conferència anunciada és efectivament el Dr. Francesc Muntanyà, però d'aquest a En Ramon Muntanyà, corresponsal de «La Nau» a Granollers, hi ha unes quantes travesies de diferència, ja que ens consta que el primer, metge distingit i element significat en el partit socialista català, quan pensa ho fa amb el cap; i, vaja, que no se li fa massa honor en confondre'l.

—Demanam novament a l'Alcalde, Sr. Rosàs, que proposi sigui declarat lesiu l'acord de l'Ajuntament de Granollers, relatiu a l'emprèstit de dos milions de pessetes.

També demanam que no sigui pagat cap més cupó trimestral, en defensa dels interessos del poble.

—Ciudadà: Cada dia que passa, l'Ajuntament de Granollers paga, perdent-ho solament per diferències d'interessos, 116'44 pessetes.

Si els cabals del poble han de llançar-se sense cap respecte, prompte arribarà l'hora de dir: «No pagueu».

Recordeu que hi ha pobles que, quan diuen això, no paguen ni manant-els-ho amb els Mossos d'Esquadra d'escolta.

Convé tenir memòria.

—El delegat de l'Escorxador i conseller de l'Ajuntament, senyor Aymerich, als poc dies de possessionar-se del càrrec manà que es canviessin les normes per al pes dels bens ja morts.

Aquesta nova modalitat implantada pel senyor Aymerich a ell li reporta un benefici de 1/2 kg. per cap de bestiar. I com que han entrat a l'Escorxador, en aquests últims quatre mesos, 1.418 caps de bestiar, resulta que, amb aquestes noves normes, ha obtingut un profit de 2.729 65 pessetes, o siguin 680 42 pessetes cada mes.

Consti que aquesta ordre del senyor Aymerich, de tant avantatge per a ell, s'ha donat sense l'aprovació de la Comissió d'Hisenda ni acord de la Comissió Permanent.

—Ens han assabentat que el senyor Sadurní Ventura, que un dia a l'Escorxador protestà de les mides arbitràries que vé posant en pràctica el delegat senyor Aymerich, com a represàlia per tan justa protesta, el mateix delegat manà a l'inspector d'arbitris que fes un escorcoll a casa seva.

—Tot el barri perteneixent al sereno Crissant Zabalo va firmar un document demanant al Batlle que no fos rellevat del càrrec; i, per tota resposta, se'l deixà cessant, en contra la voluntat d'aquells veïns.

—Tots els veïns del carrer de Josep Umbert firmaren un document demanant al batlle que no fos autoritzada l'instal·lació d'un potent motor per a la trituració de blat de moro, en una casa de dit carrer, considerant-ho perjudicial i molest; i per tota contesta se'ls diu que aquell funciona «accidentalment» i que cal esperar el dictamen de l'Enginyer per resoldre definitivament.

Cal afegir que aquest dictamen l'ha de fer justament l'Enginyer de la casa constructora de la indústria muntada en dit carrer.

—La societat coral L'Harmonia, com sigui que no compta amb local d'estiu, té demanat el permís per a poder fer vetllades al carrer, tal com feia en el saló d'espectacles, i per tota resposta se li ha dit que no es pot concedir «perquè seria un obstacle per al trànsit».

L'«Hermano» Ramón

Un minyó molt fogós, el senyor Ramon Montaña, veí de Granollers, republicà «nou de trinca», assessor dels republicans més purs, corresponsal del diari republicà català «La Nau» i futura personalitat granollerina, si res no s'hi espatlla, ha vingut envestint, d'ençà de molt temps, contra el Col·legi Municipal de Segona Ensenyança.

A nosaltres, modestos periodistes que no ens sabem explicar moltes coses, ens costava de comprendre com un home de tanta ideologia com el senyor Montaña, aimant del progrés i de la cultura del poble, envestís d'una manera tan crua, primer, des de les taules dels cafès que ell freqüenta i més tard des de la tribuna lliure que el senyor Alcalde de la ciutat li féu posar al Consistori, contra una institució que te ja vida pròpia i està consagrada pel temps i per l'assentiment del poble, que confia en la valor de la cultura ciutadana com primer element de progrés i civilització.

Però un company nostre, que en tot se fica i té molta memòria, ens ha portat el «Diari de Granollers» del dia 26 de juliol de 1926, en quina publicació s'hi ressenyava l'acte celebrat a Sant Celoni el dia abans, 25 de juliol, en homenatge al «Germà Lluís», professor que fou de les Escoles Cristianes de Granollers i que en aquella data era director de les de Sant Celoni. I vegeu que diu el «Diari de Granollers»:

«En Ramón Montaña digué que és molt necessari la creació d'una Associació d'Antics Alumnes, més avui que els homes claudiquen per poca cosa dels seus més grans sentiments; recordant al mateix temps que sols la religió catòlica té el guiatge cert pels camins de la veritat, personificada en Crist, qui renova el món materialista del seu temps amb la doctrina de la veritat i de l'amor.»

I ara, tots aquells elements liberals que escolten encara el senyor Ramon Montaña, quan els diu que es una *filfa* tot això que fan córrer de que la Segona Ensenyança ha d'anar a parar als *Hermanos*, vegin si en té de raó!...

NOTICIES

Ha estat publicat un manifest, adreçat «Als ciutadans de Granollers», en defensa del Col·legi Municipal de Segona Ensenyança que signen més de cent ex-alumnes.

Aquest manifest l'Alcalde no volia deixar-lo publicar perquè temia que s'alteraria l'ordre.

—El tinent coronel don Fernando Martí divendres passat es possessionà del càrrec de cap de les forces del Batalló d'Estrella de guarnició en nostra ciutat.

Li adresem la nostra salutació i li desitgem un bon encert en son nou càrrec.

Crònica d'esports

Promoció a la Segona Preferent

El Granollers empata amb el Samboià a dos gols

Diumenge passat el Granollers no va guanyar a Sant Boi, però l'empat obtingut, demostra prou l'excel·lent moral de l'onzè granollerí, que pas a pas i lluitant amb extraordinari entusiasme va seguint pel camí que no dubtem ha de portar-lo a la superior categoria.

El Samboià va trobar-se davant d'un equip completament desconegut per ell i quedà astorat quan vegé que de bella forma el Granollers s'apuntava dos magnífics gols, i que amb aquest avantatge va acabar-se la primera part, així com també sabia mantenir durant bona part del segon temps aquest resultat.

Els propietaris del terreny obtingueren l'empat ja molt avançat el partit, essent obtingut el segon gol, al nostre entendre, en un claríssim fora de joc del seu autor.

A la primera part va dominar més el Samboià, però els jugadors del Granollers no per això deixaven d'inquietar els amos del camp. Als cinc minuts de joc, Gari va entrar el primer d'excel·lent manera. I el Samboià llençà un penal contra el Granollers, que, tirat fortament, va anar a fora.

El nerviosisme domina en els rengles samboians i es perden bones ocasions de marcar. Cal fer constar també que la parella López-Mirallas actua molt bé; així com en Gallofré, que està formidable.

Antich entra el segon gol als trenta minuts, i el Granollers apreta de valent.

Res d'extraordinari no succeeix fins arribar al descans, durant el qual es fan comentaris de la possibilitat que té el Granollers de sortir victoriós del partit.

A la segona part el joc s'endureix i Bibrián castiga, però no tot quan es mereix el càstic de l'àrbitre.

Elias, en un bat-i-bull obté el primer gol, precedit de *faut* del mateix jugador a López, sense que l'àrbitre l'assenyali.

Ara és el Granollers que domina, però observem que la davantera no rendeix el suficient i el de costum. Arribas i Muñoz es troben malament i Martí ajuda els mijos. Una jugada violenta entre Miralles i Elias, és causa de l'expulsió dels dos jugadors per a evitar mals pitjors.

Faig passa a la defensa. Empat del Samboià, per mitjà de Millan, estant fora de joc. Atacs del Granollers, que per poc ocasiona un disgust a Marly.

Bibrián assenyala l'acabament amb un honorable empat a dos gols.

Granollers-Manresa

Avui jugaran al camp local el primer partit de la segona volta, el Granollers i el Manresa.

Es de creure, i s'espera, un gran partit, i hom confia en una victòria dels locals.

Del partit Granollers-Gimnàstic

Ha estat fallat el partit Granollers-Gimnàstic adjudicant els dos punts al Granollers, per reconèixer que la retirada del Gimnàstic fou antirreglamentària.

GOL

Imp. Garrell : Clavé, 25 : Telèfon 23 : Granollers

Pompes Fúnebres "LA VICTORIA, S. A."

Carrer de Barcelona, 30 ♦ GRANOLLERS ♦ Telèfon 267

Aquesta Empresa s'encarrega de tota classe de serveis funeraris ajustant-se a les disposicions regulades per la Llei de Sanitat
AUTOS COTXES FÚNEBRES "HISPANO" PER TRASLLAT DE RESTES MORTALS
 Gran assortit en CORONES, PENSAMENTS, CINTES, CREUS, ANGELS i demés estres funeraris

Aquesta Empresa garantitza al públic que tots els serveis que se li encarreguin, seran realitzats a preus més reduïts que en qualsevol altra funerària i amb tota rapidesa i pulcritud. **SERVEI PERMANENT**

Gran Fàbrica de Gaseoses i Sifons

CLOTET

Fàbrica

Carrer de Paludàries

Despatx

Plaça d'Àngel Guimerà

GRANOLLERS

TELÉFON 74

Tota l'aigua emprada per aquesta casa per a la fabricació dels seus acreditats productes és esterilitzada amb OZONO, el procediment científic de més eficàcia

Concessionari únic de les cases

Societat anónima DAMM

Orange Crush S. A. E.

Demaneu sempre el «Sifon Clotet» extra esterilitzat

CASA PARÍS

GRANOLLERS

La més important de Granollers en Camises, Gorres, Barrets, Corbates, Mitjons, Elàstics, Cinturons i Bisuteria
Camises Sport amb colls de dues formes
 Perfumeria de les millors marques : Venda a raig
 Vestir-se amb articles de la CASA PARÍS, és un segell de distinció
Vingui vostè a visitar les nostres vitrines

146 : Carrer del General Prim : 146